Evropský parlament
2014-2019

Dokument ze zasedání

B8-0439/2017

22.6.2017

NÁVRH USNESENÍ

předložený na základě otázky k ústnímu zodpovězení B8-0319/2017

v souladu s čl. 128 odst. 5 jednacího řádu

o vypracování ambiciózní průmyslové strategie EU jako strategické priority pro růst, zaměstnanost a inovace v Evropě
(2017/2732(RSP))

Angelo Ciocca, Nicolas Bay, Jean-Luc Schaffhauser, Lorenzo Fontana
za skupinu ENF

B8-0439/2017

Usnesení Evropského parlamentu o vypracování ambiciózní průmyslové strategie EU jako strategické prioritě pro růst, zaměstnanost a inovace v Evropě (2017/2732(RSP))

Evropský parlament,

– s ohledem na články 145 až 150 a článek 173 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU),

– s ohledem na otázku Komisi o vypracování ambiciózní průmyslové strategie EU jako strategické prioritě pro růst, zaměstnanost a inovace v Evropě (O-000047/2017 – B8-0319/2017),

– s ohledem na čl. 128 odst. 5 a čl. 123 odst. 2 jednacího řádu,

A. vzhledem k tomu, že ve všech vyspělých ekonomikách dochází od 70. let 20. století k poklesu zaměstnanosti ve výrobě, jenž bývá více či méně náhlý; k tomu, že deindustrializace představuje jev, jenž předchází vlnu globalizace, která započala v 90. letech, ale globalizace jej urychlila;

B. vzhledem k tomu, že dnes v různých vyspělých ekonomikách průmysl zaměstnává i méně než 10 % pracovní síly, tedy jen o málo více než při zahájení industrializace kolem roku 1900; k tomu, že to znamená, že vyspělé ekonomiky se fakticky staly pouhými dovozci výrobků z výroby přesunuté do rozvojových zemí s nízkými náklady;

C. vzhledem k tomu, z důvodu digitalizace je pro hospodářské iniciativy včetně těch úspěšných typická nízká intenzita práce a vysoká specializace; k tomu, že digitalizace výrobních procesů bude zanedlouho mít rozsáhlý dopad na současné zaměstnance v průmyslu a nejenom na ně; k tomu, že to s sebou přinese změny struktury trhu, což zejména povede k rostoucí roztříštěnosti a nerovnosti mezi druhy práce, a tudíž mimo jiné k nerovnosti, pokud jde o platy, sociální ochranu a profesní vyhlídky;

D. vzhledem k tomu, že makroekonomické nerovnováhy v Evropské unii, které jsou dále zhoršovány dopady členství v eurozóně a následnými politikami úsporných opatření, vedly k fenoménu „odlivu mozků“ (také „odlivu lidského kapitálu“ nebo „odlivu mozků“) na úkor slabších zemí, což může vést k tomu, že jejich hospodářství bude strukturálně závislé na silnějších státech;

E. vzhledem k tomu, že v oblasti průmyslu má EU jen podpůrnou pravomoc; k tomu, že v této oblasti mají opatření EU jako jediný cíl konkurenceschopnost[1], tedy jsou zaměřené na merkantilismus založený na stlačování výrobních nákladů (mezd) a zničení domácí poptávky; k tomu, že je zřejmé, že se tento merkantilistický model nehodí k ekonomikám všech členských států stejně ani v některých případech nerespektuje jejich ústavní ustanovení;

F. vzhledem k tomu, že peněžní prostředky z Unie, které souvisí jen s parametry

[1] Čl. 173 odst. 1 SFEU.

založenými na velikosti, a nikoli s makroekonomickými parametry, a je určeno na řešení strukturálních, a nikoli krátkodobých problémů, nemůže poskytovat účinnou ochranu proti ekonomickým otřesům;

G. vzhledem k tomu, že ve světle současných dlouhodobých hospodářských trendů a procyklických politik EU bude cíl, který si stanovila samotná EU, tedy dosáhnout podílu průmyslu na HDP EU do roku 2020 ve výši nejméně 20 %, jednoznačně nedosažitelný, stejně jako budou nedosažitelné cíle týkající se plné zaměstnanosti a hospodářské, sociální a územní soudržnosti;

H. vzhledem k tomu, že evropská rozpočtová omezení vedla k zbídačení infrastruktury různých členských států včetně základní veřejné infrastruktury, jako jsou školy, nemocnice, policejních služebny a dopravní sítě;

I. vzhledem k tomu, že bez jasnějšího rozdělení mezi tradiční bankovní činností a investičním bankovnictvím banky postupně upřednostňují finanční a spekulativní činnosti a připravují hospodářství o finanční prostředky potřebné na odpovídající mobilizaci soukromých investic v průmyslu; k tomu, že politika v oblasti bankovní unie společně s měnovou politikou ECB přímo přispěly ke zhoršení tohoto jevu;

J. vzhledem k tomu, že aby strategie pro průmysl byla účinná, vyžaduje koordinaci politických opatření v různých oblastech: infrastruktury, obchodu, energetiky, zaměstnanosti, výzkumu a vývoje, jakož veřejných a soukromých financí;

1. domnívá se, že jakékoli vyhlídky na hospodářský růst a růst zaměstnanosti a inovací nelze uskutečnit bez rozsáhlé reindustrializace, tedy návratu výroby zpět;

2. zdůrazňuje, že výroba na místě je klíčovým faktorem, a to i k tomu, aby právě probíhající digitální revoluce byla udržitelná a její přínosy se mohly rozšířit na všechny, jelikož zajišťuje, aby pracovní trh nabízel druhou šanci těm, jejichž profese se postupně stávají zastaralými; zdůrazňuje kromě toho, že je na druhou stranu nezbytné, aby každý členský stát byl znovu s to zajistit odpovídající sociální ochranu těm, kterým se nepodařilo na trh práce vrátit;

3. naléhavě vyzývá Komisi, aby přijala opatření obchodní politiky zaměřené na odrazování od dovozu výrobků a služeb zajišťovaných pomocí offshoringu; domnívá se, že by tato opatření mohla být účinnější, pokud budou doprovázena pobídkami ze strany členských států k navracení výroby a zachování stávající výroby na místě;

4. je přesvědčen, že mezi prvními kroky, jež je potřebné podniknout, je přijetí silných vnitrostátních politik střednědobých a dlouhodobých veřejných investic do infrastruktury, opravy stávajících veřejných a soukromých budov (i za účelem zlepšení jejich energetické účinnosti), restaurování a zachování kulturního a architektonického dědictví, infrastruktury pro územní ochranu (např. před rizikem přírodních pohrom nebo hydrogeologické nestability), obnovy a modernizace základní infrastruktury (škol, nemocnic, policejních stanovišť, silniční a železniční sítě, letišť, přístavů atd.); stejně tak považuje za prioritní odpovídající politiky investic do odvětví špičkových výrobků;

5. konstatuje, že ač jsou evropské fondy koncipovány jako nástroje na vyrovnávání nerovnováh mezi členskými státy, v praxi jsou mechanismem, který tyto nerovnováhy

rozšiřuje, což se odehrává prostřednictvím uplatňování zásady spolufinancování a podmíněnosti; poukazuje na to, že tyto zásady lze považovat za obzvláště rafinovaný prostředek, kterým EU vykonává kontrolu nad výdajovými politikami členských států; je tedy přesvědčen, že za účelem účinné strategie reindustrializace nejsou evropské fondy nejvhodnějšími nástroji, na rozdíl od veřejných a soukromých investic; naléhavě vyzývá k osvobození investic členských států od evropských rozpočtových omezení;

6. je přesvědčen, že je potřebné znovu vytvořit vhodné podmínky k tomu, aby byly veřejné investice doprovázeny odpovídající aktivací soukromých investic; za tímto účelem zdůrazňuje, že je nutné, aby byly jasně odděleny tradiční bankovní činnosti a činnosti investičního bankovnictví;

7. připomíná Komisi a Radě, že Unie nesmí rozhodovat o „jakékoliv harmonizaci zákonů a regulací členských států“[1] v oblasti průmyslu;

8. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi a vládám a parlamentům členských států.

[1] Čl. 173 odst. 3 SFEU.